

ZAR JE KRIST RAZDIJELJEN?

3. nedjelja kroz godinu, A

Prepuna je povijest primjera gdje su častohlepni i nesposobni nasljednici svojom ohološću i nesposobnošću protratili bogatstvo koje su njihovi preci godinama mukotrpno stvarali. Kao da je takva opasnost prijetila djelu koje je apostol Pavao poduzeo u Korintu. Pavao, zabrinut, piše svojim vjernicima u Korint kako je čuo da među njima ima svađa. „To je među ljudima, nažalost, redovita pojava“, primijetit će netko. Međutim, te su svađe nastale zato jer su se korintski kršćani počeli dijeliti. Jedni su se hvalili da su učenici Pavlovi, a drugi su se ponosili da su učenici Apolonovi, drugi su se opet kitili imenom Petrovim, dok su se četvrti jednostavno proglasili Kristovim učenicima.

To je Pavla ljuto zaboljelo. Korinćani, očito, nisu shvatili ono bitno. Veliki se apostol u čudu pita: „Zar je Krist razdijeljen? Zar je Pavao raspet za vas?“ Pavao želi reći slijedeće: Svi oni, i Pavao, i Apolon i Petar i ostali apostoli i propovjednici navješćuju jedno Kristovo spasenje. Svi su oni samo poslužitelji riječi. Kako Pavao kasnije tumači, u propovijedanju evanđelja jedan je apostol „zasijao“ Riječ, drugi ju je „zalio“, ali Bog je onaj koji daje da raste. Dakle, tumači dalje apostol, niti je što onaj koji sadi, niti onaj koji zalijeva, nego Bog koji daje da uzraste i plod donese.

Naravno, reći ćemo. A kako bi drugačije? Međutim pogledajmo malo u sebe i u zajednicu u kojoj živim. Kako li samo i među nama ima podjela - neka nas Bog uščuva od grijeha! Kako li se samo rado svrstavamo u one posebne, „zaslužne“ i „preodabrane“ vjernike. Tijekom povijesti nastajale su određene udruge vjernike, kao različite bratovštine, a danas, hvala Bogu, imamo različitih udruga, bratstava koje njeguju određenu duhovnost i određenu duhovnu, molitvenu i pastoralnu izgradnju i djelatnost. I sve je to zamišljeno da pojedini vjernik može prepoznati svoj posebni poziv u Crkvi te da ga, uz pomoć i u okviru određene udruge, bolje provede. I svi se zaklinju da im je to i samo to svrha i cilj. A u stvarnosti? Tako rado mjerimo i premjeravamo, cijenimo i procjenjujemo i, naravno, same sebe stavljamo u onu „višu“ sferu.

A samo je jedno bitno. Veli isti apostol: „*da Krista steknem i u njemu se nađem, sve otpadom smatram*“. Doista, nestat će i naših proroštava, jer će sve biti bjelodano. Nestat će i našeg znanja, jer će se otkriti vječna istina. Nestat će i naše vjere, jer ćemo gledati licem u lice. Nestat će svega čime se danas tako rado ponosimo i što tako rado ističemo. A znademo vrlo dobro što će jedino preostati. Ljubav. Obična, jednostavna ljubav. Ona koja bližnjemu zla ne nanosi, koja je strpljiva, koja sve prašta, svemu se nada, sve vjeruje, sve podnosi, koja ne traži svoje, koja se raduje istini, ostat će samo ljubav koja samu sebe predaje za svoje bližnje.

Ne želimo se dijeliti. Svima nam je cilj jedan. Imajmo razumijevanja za različite putove i različita životna opredjeljenja u okviru evanđelja. Kad nas uhvati napast da sudimo i presuđujemo, prisjetimo se Isusove pouke da ćemo ih prepoznati po njihovim plodovima. Pa čak ako se i „uvjerimo“ o ispraznosti djelovanja onih „drugih“, prisjetimo se kako je Bog bio kadar progovoriti i preko magarice onog proroka Bileama. A najbolje će biti da uopće ne prosuđujemo. Nego da ljubimo i činimo dobro svima bez razlike. Baš kako to i Bog čini.

Zvonko Pažin